

ΤΑ ΜΟΙΡΟΛΟΓΙΑ

(Ἐπὶ τοῦ νεκροῦ τῆς Α. Μ.)

Ἦ Νύχτα ἔσυρε στή γῇ τῇ μελανῇ της σκέπη
Καί τῆς σκιαῆς ἐπύκνωσε κανείς νά μὴ τὴν βλέπη.
Ἐπήγαινε τὸν Ἥλιο νά ἔρῃ πίσω στή δύσι,
Ποῦ τὸν ζητῇ χωρὶς ποτὲ καὶ νά τὸν συναντήσῃ.
Ἔτσι καὶ ἡμεῖς γυρεύουμε τῇ φεύγουσα εὐτυχίᾳ
Χωρὶς καμμιὰ ἀνάπαυσι ἐδῶ καὶ ἡσυχίᾳ.
Ἐπήγαινε καὶ ἔκλαιγε δάκρυα μαργαρητάρι,
Π' ἀφθονα στόζαν στοὺς ἀνθούς, στὰ δένδρα, στὸ χορτάρι.
Τὴν ἀκλουθοῦσε ἡ Σιγὴ καὶ ἔκλειγε τὰ στόματα
Κι' ὁ ὕπνος ἀπὸ πίσω τοὺς ἐσφάλλαγε τὰ ὅμματα.
Τὸ δρόμο τῆς ἐφώτιζε τὸ πλεῖο λαμπρὸ φανάρι
Πάνω σὲ δίσκο ἀργυρῶ, τ' ἐλόφωτο φεγγάρι.
Ἀγκαλιασμένα τὰ κλαδιὰ ἑστὰ δένδρα ἐκοιμῶντο
Καὶ τὰ πουλιὰ μεσ' στῆς φωλιαῖς στὸν ὕπνο ἐφιλιῶντο.
Κοῦφα πετοῦσαν τὰ ὄνειρα εἰς ἔλα τὰ κρεββάτια
Καὶ χίλια δυὸ ὑπόσχοντο στὰ σφαλισμένα μάτια.
Ἀτράχο βοχάλιζε τὸ κύμα στ' ἀκρογειαλί
Καὶ κάπου μεσ' στῆς καλαμιᾶς ἀγρυπνο ἀηδόνι ψάλλει.
Λησμονημένο ἔρωτα κι' ἀγάπαις περασμένας,
Χαρὰ φευγάτη κι' ὄνειρα κ' ἐλπίδες ἐχασμένας.
Γλυκὰ τ' ἀνθὲ ἀνέπνεον ἀρώματα καὶ μῦρα,
Ὁ Οὐρανὸς μὲ τὸ λευκὸ τὸ Γαλαξία ζωστήρα.
Τὴν πλεῖο γαλάζια του στολὴ ἀστεροστολισμένη
Ἐφόρει καὶ ἐσκέπαζε τῇ γῇ ἀποκοιμισμένη.
Μὰ ἡ Νύχτα πάντα ἔφρευε καὶ πύκνωσε τῇ σκέπῃ
Κι' ὁ ὕπνος κάθε βλέφαρὸ ἔκλειγε μὴ τὴν βλέπη.
Ξάφνου τ' ἀηδόνι σῶπασε, ὁ ἀντίλαλος ἐκρούσθη
Καὶ μέσα στῇ βαθεῖᾳ σιγῇ πικρὸς θρήνος ἀκούσθη.
Ἐρχότουν ἀπ' τῶν Ἀθηνῶν τὸ κοιμητήρι κάτω,
Νιδὸς ἄμοιρος ἐθρήναγε τὴν ἀγαπητικιά του.
Ἔσκαψε μὲ τὰ χέρια του τὸ νιοσκαμμένο χώμα,
Ἀπ' τὸ φορεῖο τράβηξε τὸ νιοσθαμμένο πτώμα.
Σφικτὰ, σφικτὰ τ' ἀγκάλιαζε καὶ τὸ μοιρολογοῦσε
Καὶ πότε τὸ ἐχαίδευε καὶ πότε τὸ φιλοῦσε.
Λιγότερο ἢ θάλασσα στήν τρικυμία βογκάει,
Λιγότερο μεσ' στὰ κλαδιὰ ὁ Βορρῖας φυσομανάει.
Λιγότερο κλαίει ἢ βροχὴ ἀπὸ τὰ σύννεφά της
Ἀφ' ὅτι ἔκλαιγε ὁ ἀτυχὸς γονατιστὸς ὑπροστὰ της.
Ὁ θρήνός του μ' ἐξύπνησε κι' ἀπ' τὰ θλιμμένα λόγια
Ἐκράτησα στὴ μνήμῃ μου αὐτὰ τὰ μοιρολόγια.

I

Ἡ Νεράϊδα χρυσοπλόκαμη, ξύπνα καὶ ἤρθα, νᾶμαι.
 » Ἀγάπη μου σὲ γέλασαν ὅτι δὲ σὲ θυμᾶμαι.
 » Σὲ ἀγαπῶ σὺν ἄλλοτε κι' ἂν εἴλεψα καὶ λίγο
 » Νᾶμαι καὶ πίσω γύρισα ποτὲ γιὰ νὰ μὴ φύγω.
 » Ξύπνα ἀγάπης νὰ σοῦ εἰπῶ χρυσὰ λογάκια χίλια
 » Ξύπνα σοῦ τάζω ἀπειρα φιλάκια μὲς' στὰ χεῖλια.
 » Ξύπνα καὶ δὲ σ' ἀφήνω πλειά, μαζὺ μου θὰ σὲ φέρω
 » Νὰ πᾶ νὰ φτιάσωμε φωλιά σὲ μέρος ποῦ γῶ ξέρω.
 » Σοῦ τάζω χίλια πράγματα καὶ δῶρα νὰ σοῦ κάμω
 » Κι' ἀγάπη, ἀγάπη περισσὴ σὺν τοῦ γεγαυροῦ τὴν ἄμμο.
 » Δὲν μοῦ μιλάς; Συγχώρησι τοῦλάχιστο δὲ δίνεις;
 » Ἀχ, ποῦ μ' ἀφήνεις ἔρημος, χαρὰ μου, ποῦ μ' ἀφήνεις;
 » Τί! προτιμᾷς τὴν μαύρη γῆ ἀπὸ τὴν ἀγκαλιά μου,
 » Καὶ τὰ σκουλήκια προτιμᾷς ἀπ' τὰ γλυκὰ φιλιὰ μου;
 Μονάχα κι' ἀπομόναχα γιὰ νὰ μὲ τιμωρήσης
 » Καὶ τὴ ζωὴ μου αἰώνια σὲ μαῦρα νὰ τὴ ντύσης;
 » Ἡ μήπως κἄνα ἄγγελος τοῦ οὐρανοῦ τὰ μέρη
 » Ἀγάπηδες καὶ ἔφυγες κανεὶς νὰ μὴ τὸ ἔξη;
 » Κι' ἐγὼ, κι' ἐγὼ σ' ἀγάπησα καὶ σ' ἀγαπῶ ἀκόμα
 » Κ' ἤρθα μαζὺ σου νὰ ταφῶ στὸ ἴδιο αὐτὸ χῶμα.
 » Ξύπνα λοιπὸν νὰ σὲ ἰδῶ μία φορὰ καὶ πάλι
 » Καὶ ἄς μᾶς θάψουνε μαζὺ ἀγκάλι μὲ ἀγκάλι
 » Ὅτι ὁ χάρος χώρισε ἡ γῆ ἄς τὸ ἐνώση
 » Καὶ ἡ ψυχὴ μας στὸ Θεὸ λόγο μαζὺ ἄς δώση.

II

Ἡ Νεκρά !! ποῖος τὸ στήθος μου Βραχνᾶς τὸ συνταράττει
 » Ὅποιον ὄνειρον φρικτὸν τὸν ὕπνον μου ταράττει!
 » Ἀλλοίμονον, ἡ συμφορὰ τοὺς ὀφθαλμοὺς σκοτίζει
 » Γιὰ νὰ μὴ φαίνεται πολὺ ἡ λύπη ποῦ σκορπίζει.
 » Εἶναι, πικρὰ ἡ ἀλήθεια κι' εἶναι γλυκεῖα ἡ ἀπάτη
 » Ὅχι, δὲν εἶνε ὁ Βραχνᾶς ὅπου μὲ συνταράττει.
 » Ὅχι, δὲν εἶνε ὄνειρον. Νά, ψηλαφῶ τὸ χῶμα...
 » Νὰ τὸ φορεῖτο τὸ σκληρό... Ἀχ! Νὰ τὸ καὶ τὸ πῶμα!
 » Ντυμένη στὰ θλόλευκα, σὰ νύφη στολισμένη,
 » Στὴ νυκτὴ παστῶδα μας, τὴ γῆ, μὲ περιμένει.
 » Ἀχ, σήκω, σήκω γρήγορα, σήκω γιατί φοβᾶμαι,
 » Βλέπω νεκροὺς τριγύρω μου... Ἐλα, ἔλα νὰ πᾶμε...
 » Καὶ ποῦ νὰ πᾶμε οἱ δύστυχοι; Ποῦ θάβουμε ἡσυχία
 » Στοῦ κόσμου τὴν καταλαλιὰ, στοῦ κόσμου τὴν κακίαν;
 » Ὅχι, ἔχι, καλῆτερα νὰ μείνουμε δῶ πέρα
 » Δὲν ἔχουν γλῶσσαν οἱ νεκροί, πατέρα καὶ μητέρα.
 » Κανεὶς νεκρὸς δὲν ἔδραψε τοὺς ἄλλους νεκρωμένους
 » Ἐνῶ βλέπουν οἱ ζωντανοὶ κι' αὐτοὺς τοὺς πεθαμένους.

III

Ἡ Νεκρά !! Τὸ καλλιτέχνημα τὸ θεῖον συνετρίδῃ!
 » Ἡ ἀρετὴ ἀπέθανε καὶ ἡ ψυχὴ ἐκρύβῃ!
 » Τῶν Ἀθηνῶν τὸ ἔσχατον τὸ ἄνθος ἐμαράνθη!
 » Καὶ φέγγει ἀκόμα ὁ ἥλιος κι' ἄνθοῦν ἀκόμα τ' ἄνθη
 » Κ' ὑπάρχει ἀκόμα ἡ χαρὰ, ἀκόμα ἡ ἐλπίδα ἀνθίζει
 » Καὶ ἡ ζωὴ δὲν ἔπαυσε τὴ γῆ νὰ τριγυρίζῃ!

»Κ' ἐγὼ ἀκόμα, ἀκόμα ζῶ, ἢ εἶμαι πεθαμένος
»Κι' ἀπὸ τὸ κρῦο μνῆμά μου γογγύζω κολασμένος !

IV

Πῶς εἶν' ὦχρά ! Τί ἔγεινε τὸ ῥοδαλό της χρῶμα ;
»Τὸ πῆραν τὰ τριαντάφυλλα, οἱ κρῖνοι καὶ τὸ χῶμα.
»Πῶς εἶν' τὰ χεῖλη της κλειστά ! Τί ἔγεινε ἡ μιλιὰ της ;
»Μήπως ἐπῆραν τὰ πουλιὰ τῇ μαγικῇ λαλιά της ;
»Ἀκῶ τ' ἀηδόνι καὶ λαλεῖ μετ' τὸ δικό της στόμα
»Μὴ ἔγεινε ἀηδόνι ἡ ψυχὴ καὶ κελαῖδεῖ ἀκόμα ;
»Γιατὶ σφαλοῦν τὰ βλέφαρα σὰ σύννεφα συρμένα
»Ἐμπρὸς στ' ἀστέρια ποῦφεγγαν λαμπρὰ καὶ ζηλεμμένα ;
»Τί ἔγειναν οἱ ὀφθαλμοί, οἱ μαῦροι, οἱ μεγάλοι,
»Ὅπου δὲν εἶχε δῶ στὴ γῇ ὁμοίους καμμιὰ ἄλλη !
»Τὰ ὀλοκάστανα μαλλιά ποῦ ἦσαν λαμπρὰ μετὰ
»Πῶς ἔγειναν λιναῖς κλωσταῖς χωρὶς καμμιὰ τάξι ; !
»Ὡ τόσον τοῦ μετώπου της, ὦ ἶρις τῶν φρυδιῶν της,
»Ποῖα θεὰ στέφει μ' αὐτὰ ἤδη τὸ μέτωπόν της ;
»Τὰ λαξευτὰ τὰ χέρια της πῶς εἶνε σταυρωμένα
»Ἐμπρὸς στὰ θεῖα στήθη της σὰν κρῖνα τσακισμένα !
»Ποῦνε Νεράϊδα τὸ κορμὶ ποῦ ἦτο λαμπάδα ἴση ;
»Πῶς γέρνει σὰν ἀπὸ Βορρῖὰ κομμένο κυπαρίσσι !
»Κι' ὁ νοῦς, ὁ νοῦς ὁ ἐξοχος καὶ ἡ ψυχὴ ἡ θεία
»Ποιοῦ ἀγγέλου τώρα τὸ κορμὶ ἐπῆραν κατοικία ; !
»Καὶ ἡ ζωὴ τί ἔγεινεν, ἡ κίνησις, ἡ χάρις ;
»Θεέ μου, τί κάνεις τῇ ζωῇ ἀφοῦ μὰς τήνε πάρεις ;
»Ἀπ' τὰ ὠραῖα πλάσματα ποῦ σήπονται στὸ χῶμα
»Μὴν κάνεις τοὺς ἀγγέλους σου στὸ θεῖο σου τὸ δόμα ;
»Ἡ μὴ λουλούδια τ' οὐρανοῦ μ' αὐτὰ κατασκευάζεις ;
»Καθὼς στὴ γῇ τὰ σπορικὰ σαπίζεις κι' ἀνθούς βγάζεις ;
»Οἱ κόσμοι ἔπου φαίνονται λαμπροὶ καὶ φωτοδόλοι
»Τάχ' ἀπ' τοὺς πεθαμένους μας δὲν εἶν' γεμάτοι ὅλοι ;
»Κι' αὐτὴ σὲ ποῖον κατοίκησε ; Βεβαίως στὴ Σελήνῃ
»Γι' αὐτὸ τὸ φῶς της ἀπὸ χθὲς γλυκύτερο ἐγίνει.
»Ἐκεῖ ἐπῆγε, ἡ ἀκτίς αὐτῇ ποῦ με φωτίζει
»Εἶνε ἀπὸ τὰ μάτια της, τὸ φῶς μου τῇ γνωρίζει.
»Δὲν πέθανε, βαρύνθηκε τοῦ βίου τὴν ἀπάτη
»Καὶ ἀγγελος εἰς τ' οὐρανοῦ ἐπῆγε τὸ πολᾶτι.

V

ὦχι, ὦχι, ἀπέθανε. Ἰδοὺ ψυχρὸ τὸ σῶμα
»Καὶ σφαλιστὰ τὰ βλέφαρα κι' ἀμίλητο τὸ στόμα.
»Καὶ ἡ καρδία ἔπαυσε, ὦ, ἡ χρυσὴ καρδία,
»Π' ἀγνὰ ἔκρυπτε, ἀνεξάντλητα, αἰσθήματα μυρία.
»Νεκρά λοιπὸν ἡ καλλονή ! νεκρά ἡ σωφροσύνη !
»Νεκρά, νεκρά ἡ ὑπομονή ! νεκρά ἡ ἀγιωσύνη !
»Νεκρά τοῦ ἐλέους ἡ ἀδελφὴ, τοῦ οἴκτου ἡ μητέρα !
»Ἀφοῦ αὐτὴ ἀπέθανε τί μένει πλεῖα ἐδῶ πέρα ; !

VI

Σκουληκὶ ὁ πόνος ἔγεινε στὴν τρυφερὴ καρδίᾳ της,
»Τοῦ κόσμου ἡ καταλαλιά ἔκλεψε τὴν χαρὰ της,
»Ἡ δυστυχία ἔγεινε ρεῖδι νὰ τὴ διπλώσῃ,
»Κι' ὁ ἔρως δηλητήριο γιὰ νὰ τὴ φαρμακώσῃ.

Καὶ τῆς ἐκόψαν τὴ ζωὴ χωρὶς νὰ τὴν γνωρίσῃ,
 »Χωρὶς τὸν κόσμον νὰ χαρῇ, τὴ νιότη νὰ γλεντίσῃ,
 »Καὶ πέθανε σὺν τὸ πουλὶ μέσ' στὸ κελιάδιμά του,
 »Σὰν ἄνθος τῆς μπουγαρινιάς ἀπάνω στ' ἀνοιγμά του,
 »Λαμπάδα ἐμπρὸς στής Ἀρετῆς τὸ εἰκόμισμα ἐκάη.
 »Ὡσὰν ἀγία ἔζησε καὶ ὡσὰν μάρτυς πάει,
 »Χωρὶς παράπονο κανέν νὰ εἶπῃ γιὰ κανένα.
 »Ἀγνή παρθένα ἔζησε καὶ πέθανε παρθένα.

VII

Ὁ Θεὸς ἀνὲ γιὰ δόσε μου τ' ἀμέτρητα νερά σου
 »Ὅλα ἀπὸ τὰ μάτια μου εἰς δάκρυα νὰ χύσω.
 »Δέσ μου! Βορριά τὰ φοβερά ἀναστενάγματά σου
 »Κάμπους καὶ δάση καὶ βουνά μ' αὐτὰ νὰ συγκινήσω.
 »Καὶ σεῖς μανούλαις ὀρφαναῖς δέστε τὰ μοιρολόγια,
 »Ποῦ καὶ ἡ πέτρας ν' ἀναλυοῦν στὰ θλιδερά μου λόγια
 »Νὰ κάμω νὰ συγκινηθῇ καὶ ὁ Θεὸς ἀκόμα
 »Καὶ ὁ κωφὸς ὁ θάνατος καὶ τὸ νεκρὸ τῆς σῶμα.
 »Ἰσως καὶ μετὰ τὰ δάκρυα μου καὶ τὰ στενάγματά μου
 »Δόσω ψυχὴ εἰς τὴν νεκράν αὐτὴ Γαλάτειά μου.
 »Πλὴν μάτην, μάτην τὴν θρηνῶ, ἐκείνη δὲ μ' ἀκούει,
 »Ὅστις τὴν θύραν τῶν νεκρῶν κρούει, ματαίως κρούει.

VIII

Ἰδέτε τὴν πῶς ἔγινε, σὰ δένδρο χωρὶς φύλλα
 »Ποῦ τοῦ τὰ πῆρε ὁ Βορριᾶς κ' ἔμεινε μετὰ τὰ εὖλα,
 »Σὰ ρόδο ὅταν φυλορροεῖ ὠχρὸ καὶ μαραμένο,
 »Ποῦ μένει μετὰ τὸ σπόρισμα σὲ κλῶνο ξηραμένο.
 »Ὁ ἔρως τῆς ἐμίρανε τοὺς πόθους, τὰ ἔνειρά της
 »Σὰ μέλισσα ἐθύζαε τὸ μέλι ἀπ' τὴν καρδιά της
 »Καὶ τὴν ἀφῆκε ὁ ἀχάριστος νὰ μαραθῇ, νὰ λυθῇ,
 »Χωρὶς καμμιὰ βοήθεια κ' ἐλπίδα νὰ ζῇ καὶ δώσῃ.
 »Κατάρρα εἰς τὸν ἄβυσσον, κατάρρα εἰς τὸν ψέφτη
 Καὶ τῆς καρδιάς της τὸ ληστὴ καὶ τῆς χαρᾶς τὸν κλέφτη.
 »Ἀγάπη πλεῖα νὰ μὴν ἰδῇ, χαρὰ νὰ μὴ γνωρίσῃ
 »Καὶ ὅπως τὴν κατήντησε κ' αὐτὸς νὰ καταντήσῃ.
 »Τί κλαίει τώρα ; Μ' ὀδυρμοὺς τὰ μνήματα δὲ σποῦνε,
 »Δὲν ἀνασταίνονται οἱ νεκροὶ μὰ οὔτε καὶ ἀκούνε.
 »Ἄς φύγῃ, ἄς μὴ ἀσεβῇ φιλῶν πτώμα παρθένου
 »Κολάζουν τὰ φιλήματα ἀνθρώπου κολασμένου.

IX

Μὴ μ' ἀφαιρῆτε τὴν πικρὴ παρηγοριὰ νὰ κλαίω
 »Ἀφήστε νὰ μοιρολογῶ τὸν πόνο μου νὰ λέω
 »Ἀφήσατε τοὺς ὀφθαλμοὺς δάκρυα ἀφθονὰ νὰ βρέξουν,
 »Γιατ' εἶνε χεῖμαρρος αὐτά, ἂν δὲν χυθοῦν, δὲν τρέξουν,
 »Μοῦ πλημμυρίζουν τὴν καρδιά, στὴν κεφαλὴ ἀναβαίνουν
 »Καὶ πνίγουν τὸ λογικὸ καὶ τὸ μυαλὸ τὸ πέρνουν.
 »Ἄν ἔσφαλλα, τὸ σφάλμα μου ἦτο μονάχα ἓνα,
 »Πῶς τὴν ἀγάπησα πολὺ καθὼς κ' αὐτὴ ἐμένα.
 »Τὴν ἀγαποῦσα, ὦ, πολὺ ἐγὼ τὴν ἀγαποῦσα,
 »Αὐτὴ ἦτον ἡ λατρεία μου, αὐτὴ ἡ ψυχὴ ποῦ ζοῦσα.
 »Τώρα ἂν ζῶ, μηχανικῶς ὑπάρχω καὶ βαδίζω
 »Σὰν κουρδισμένη μηχανὴ χωρὶς, ποῦ, νὰ γνωρίζω.

»Με τήν ψυχὴ της ἔφυγε μαζὺ της κ' ἡ ψυχὴ μου,
 »Γιατ' ἡ ψυχὴ της ἦτανε καὶ μένα ἡ δική μου.
 »Μαζὺ της ἐνεκρώθησαν κ' αἰσθήματα καὶ πόθοι,
 »Νεκρὰ αὐτὴ καὶ μετ' αὐτῆς τὸ πᾶν συνενεκρώθη.
 »Νεκρὰ ἡ ἐλπίδα πῶθρεψα μὲ τὴ νεότητά μου,
 »Νεκρὰ καὶ ἡ καρδία μου μεσ' στὰ χρυσᾶ ὄνειρά μου.
 »Με τήν πνοή ποῦ ἐξέπνευσεν ἔλα, ἔλα ἐσβύσαν
 »Καὶ πλοῖο ἀνεριμάτιστο στὸ πέλαγος μ' ἀφήσαν.
 »Τώρα ποῦ πάω ; Ὅπου ὁ ἄνεμος θελήσει νὰ μὲ φέρῃ,
 »Ποῦ θὰ σταθῶ ; Ἐνας Θεὸς καὶ μοναχὰ τὸ ἔρει.
 »Χωρὶς σκοπὸ κανένανε καὶ σύντροφο κανένα
 »Σὰν κουκουβάγια θὰ γυρνῶ νὰ κλαίω τὰ περασμένα.

ἔτσι ἐμοιρολόγαγε ὁ νιὸς τὴν πεθαμένην.
 Καὶ ὅταν ἄρχισε ἡ Αὐγὴ ἀπ' τὰ βουνὰ νὰ βγαίνει
 Ἔβαλε μεσ' στὸ φέρετρο τὸ ξυλιασμένο πτώμα,
 Τὸ ἔθεσε στὸν τάφο του, τὸ σκέπασε μὲ χῶμα
 Καὶ μὲ ποδάρι σφάκερό καὶ λογικὰ χαμένα
 Ἄγνωστο ὁδὸν τράβηξε σ' ἄγνωστα μέρη ἕνα.
 Κ' ἡ μάνα του ποῦ ἐμπόδισε τὴν κόρη ν' ἀγαπήνῃ
 Καὶ νύφη καλὴ ἔχασε καὶ τὸ παιδί της ἀπῆ.
 Τώρα τὴν τρώει ἡ μοναξιά καὶ τὴ σκοτώνει ἡ λύπη
 Καὶ μάτην, μάτην καρτερεῖ τὸ γυιό της ὅπου λείπει.
 Κι' ὁ νιός ; Λένε πῶς τῶρριξε στὴ μέθη νὰ ἐσχάσῃ
 Καὶ ἄλλοι πῶς καλόγηρος ἔγινε στ' ἄγρια δάση.

(21 Αὐγούστου 1887)

† ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΜΠΕΝΗ ΨΑΛΤΗΣ

ΣΕ ΜΙΑΝ ΑΜΑΡΤΩΛΗ

Βαθειὰ στὸ μνήμα κρύφτει τὸ κορμί σου,
 στὸν τάφο τόσους π' ἔστειλε σὰ ζοῦσες
 ἐσὺ ποῦ σὲ παλάτια ἐκατοικοῦσες,
 στὸ κρῦο χῶμα τώρα πιά κοιμήσου.

Μεσ' στὸ σκοτάδι τώρα μοναχὴ σου
 πῶς θενὰ κοιμηθῆς, ποῦ δὲ μπορούσες
 πρῶτα νάναπαυτῆς, ἃ δὲν κρατοῦσες
 σφιχτὰ στὴν ἀγκαλιά τὸν ἔραστή σου ;

Καὶ ποῦ θὰ βρῆς καθρέφτη κρουσταλένιο,
 στὰ μάγουλα νὰ βάζῃς κοκκινάδι,
 τάχειλι σου νὰ κάνῃς κοραλένιο ;

Δύστυχη ! τώρα πιά μέσ' τὸ σκοτάδι
 θενὰ 'χῃς τὰ σκουλήκια συντροφιά σου
 μονάχους θαυμαστὲς τῆς ὠμορφιάς σου.

Στὴν ὠμορφιά σου καίγανε λιθάνι
 τόσοι καὶ τόσοι, τάχα τώρα ποῦ 'νε,
 νεκρόλογα στὸν τάφο σου νὰ ποῦνε,
 νὰ φέρουν στὸ νεκρό σου ἓνα στεφάνι ;